

வ.

கடவுள்துணை.

கற்புநிலைம்.

மகாமகோதாநாய, டாக்டர்
 வெ. சாமிராமதயர் நால் நிலையம்
 அமைக்கப்பட, தென்கிழ்-20.

சுத்தப்

பதிப்பு.

PRINTED AT THE
 MANONMANI VILASUM PRESS
 MADRAS.

1906.

இதன்விலை அணை—1.

கடவுள்துணை.

கற்புநிலைம்.

இது நிறைந்த கல்விப்பயிற்சியிடைய ஜரோப்பிய தரை சானிமார்களுக்காக எழுதப்படாமல் பெரும்பாலும் இந்துதே சத்துப் பேண்களைக் குறித்தே எழுதப்பட்டது.

“பெண்ணிற் பெருக்தக்க யாகள் கற்பென்றும் திண்மையுண் டாகப் பெறின்.”

என்றும் திருவள்ளுவாயனார் திருக்குறளில், “ஒருவன் தன மனையாளிடத்தே கற்பு என்றும் வலங்கா நிலைமை இருக்கப் பெற்றால் அவன் பெறுதற்கு உரிய பொருள்களுள் மனையாளிடும் உயர்வாகிய பொருள் எவை இருக்கின்றன?” என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால், உலகத்தில் பெண்களாய்ப் பிறந்த வர்கள் தமக்கு உரிய நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்றும் நால்வகைக் குணங்களும் ஏதுவாக, மனதைப் பலவிடத் துஞ் செல்ல விடாது நிறுத்திக கற்புநிலை கெடாது இருக்க வேண்டும்.

அங்கான்கு குணங்களில் நாண் என்பது நாணம்; மடம் என்பது எல்லாம் அறிந்தும் அறியாதுபோல் இருத்தல்; அச்சம் என்பது என்றும் காணுததைக் கண்டவிடத்து அஞ்சதல்; பயிர்ப்பு என்பது கணவர் அல்லாதவர் கை தமிழேல் படின் உடம்பு அருவருத்தலாம்.

விவாகம் இல்லாமல் கண்ணிகைகளாய் இருக்கும் பருவத் தில் தாய் தங்கையர் ஆதீனத்திலும், விவாகம் ஆனபின் கண வா ஆதீனத்திலும், கணவர்க்குப் பிற்காலம் புத்திரர் ஆதீனத்திலும், புத்திரர் இல்லாவிட்டால் சகோதரர் ஆதீனத்திலும் இருக்கவேண்டுமே அல்லாமல் ஒருபோதும் பெண்கள் ஈவாதீனப்பட்டு இருக்கலாகாரு.

கொண்ட கணவரை மேன்மையாகப் பாவித்து அவன் சொல்லைத் தடிக்காமல், அவற்றுக்குக் கீழ் அமைந்து பக்கி விரயம் இவைகளுடனே, “பொய்சொன்ன வாய்க்குப் போஜ னங் கிடையாது” என்பதற்குல், பொய்ப்போமல், கறந்த பால் கறந்தபடி அவன் விஷயத்தில் உண்மையாய் உள்கிடுஞ் சரடும் போல மனைவி அவன் கருத்திள்வழி ஒழுகல் வேண்டும்.

பெண்ணைக் காட்டிக்கொடுக்கும் பொழுது, பிதா ‘கல்வி கேள்வி விறைந்த பண்டிதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்’ என்றும், தாய் ‘மகள் ஜூஸவரியவானுக்கு வாழ்க்கைப்படவேண்டும்’ என்றும், சுற்றத்தார் ‘கல்லு குலஸ்தன் வந்து வாய்க்க வேண்டும்’ என்றும், அந்தப்பெண் ‘அழகிற் சிறந்தவரை ஈாம் வரிக்கவேண்டும்’ என்றும் நினைக்கிறது உலகவழக்கு; ஆயினும் அது அப்படியே வாய்க்குமா? தெய்வச் செயலின்படி ஆல்லவோ சமபாயிக்கும்.

“குலமகட் கழுகுதன் கொழுநைப் பேணுதல்” என்பதற்குல், தன் புருஷன் அழகு இருந்த ஊரிலே குடியிருந்து அறியாத குருபியாய் இருந்தாலும் அவனை நவ மன்மதனாகவும், என்றும் அசாத்திய ரோகம் உடையவனுய் இருந்தாலும்

அரோக்கியம் திடம் காத்திரம் உடையனகவும், அவன் ஒரு எழுத்தேலும் அறியாத நிர்முடனும் இருந்தாலும் அவனைக் கல்விக் களஞ்சியமாகவும், ‘பாண்டவர்களை நான் அறியேனு? கட்டிற் கால்போல் மூன்றுபெயர்’ என்று வாயினாற் சொல்லி, இரண்டு விரல்காட்டி, நிலத்தில் ஒருகோடு கழித்தவனைப் போன்ற கணக்கறியாத நிர்முடனும் இருந்தாலும் ஆதிசே ஷன்மேல் நித்திரைசெய்யும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப்போல நிபுணனுகவும், உண்ணச் சோற்றுக்கும் கட்டக் கந்தைக்கும் கதியற்று, அடுப்பிற் பூஜை தூங்க, கையில் அரைக்காக்கும் வழியில்லாத அஷ்டதரித்திரனும் இருந்தாலும் குபேர சம் பத் துடையவனுகவும், கொக்குப்போல நரைத்துக் கண் குழிந்து பல் வீர்க்கு வில்லைப்போல வளைந்த முதுகுடைய கூனற்கிழவனும் இருந்தாலும் நல்ல யெளவனம் உடைய விட புருஷனுகவும் பாவனைசெய்து அவனை அவமதியாமல் எப் போதும் பாதுகாத்து நடக்கவேண்டும். “கல்லென்றாலும் கணவன் புல்லென்றாலும் புருஷன்” என்கின்றார்களே!

மனைவியரானவள் கணவனுக்குத் தாதிபோலப் பாதப் பணிவிடை செய்பவனும், மந்திரிபோலச் சமயமறிந்து ஈல்ல ஆலோசனை சொல்லபவனும், ஸ்ரீமகாலட்கமிபோலப் பெண் ணைப் பெண் இச்சிக்கத்தக்க அதிரூப சௌந்தரியவதியும், பூமாதேவிபோலச் சலியாத பொறுமை உடையவனும், வேசைபோலப் பர்த்தாவைச் சரச கேளி வினோதத்தால் சந் தோஷப் படுத்துகின்றவனுமாய் இருப்பதன்றி, அன்புள்ள தாய்போல இனிய உணவுகளால் போற்கின்றவனுமாய்

இருக்கவேண்டும். “தாய்க்குப் பின் தாரம்” என்று உலகம் சொல்லுகின்றது அல்லவா?

ஒருவேளை கணவன் கோபித்தால் தானுங்கூடக் கோபியாமல் அவன் தன்னை ஆசிர்வதித்ததாகவும், அவன் வைதால் அவனைத் தானும் எதிர்த்துத் திட்டாமல் தன்னை அவன் வரம் த்தினதாகவும், வன் கைக்கேஷ்டை [அதாவது அடித்தல்] முதலிய தீமைகளைச் செய்தாலும் அவைகளை அப்படி நினையாமல் புருஷன் சரசத்தால் தன்னைத்தட்டி விளையாடுதல் முதலிய செய்கைகள் ஆகவும் நினைத்துச் சாந்தத்தோடும் அவனருகில் வந்து, “கை எப்படி நோகின்றதோ!” என்று அவனுக்கு இதஞ்சொல்லி அவன் கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் அவன்பொல்லாத மூர்க்கனஞ்சுலும் அவனுடைய கல்லான நெஞ்சுக்காரரங்து பரம சாதுவாவான் அல்லவா?

“வல்லிடி வழக்கைச் சொல்லடி மாமி.” என்று மாமியுடனே வாதுசெய்யாமல், அவனைத் தாய்போலக் கருதி, அவன் காலிலேபட்டது தன் கண்ணிலே பட்டதாக நினைத்து குடும்பபாரத்தை யெல்லாம் ஏந்திக்கொண்டு, அவனும் ‘கண்மணியாகிய என் செல்வ மருமகளைப்போலத் தேடக்கிடைக்குமா?’ என்று சொல்லும்படி அங்கியோங்நியமாய் நடந்து, “மாமியார் மெச்சிய மருமகள் இல்லை” என்னும் பழமொழியை மறக்கச் செய்யவேண்டும்.

‘இவள் எங்களுக்கு மருமகளா? அல்ல, எங்கள் குலதெய்வமே இப்படி உருக்கொண்டுவந்தது’ என்று மாமனூர் மகிழும்படி அவரைத் தந்தைபோலப் பூசிக்கவேண்டும்.

கணவனுடைய சகோதரர்களைப் பேதமா என்னுமல் ஆதரிப்பதனால் அவர்களில் மூத்தவர்கள் ‘இவள்தான் எங்கள் புத்திரி’ என்றும், இளையவர்கள் ‘எங்களைப்பெற்ற தாய்’ என்றும் கொண்டாடும்படி நடக்கவேண்டும்.

அவர்களுடைய மனைவிமார்கள் தன்னுடைய மேலான குணத்தைக்கண்டு ‘இவள் பெண்கள் நாயகம், பெண் பாத்தி ரம், பெண்கள் பூஷணம், பெண்கள் மாணிக்கம், பெண்ணார் அழுதம்’ என்று ஸ்துதி செய்யும்படி அவர்களைச் சகோதரி களைப்போலப் பாவித்து அவர்களுடனே கலகம் இல்லாமல் நேரிக்கவேண்டும்.

நாத்தன்மார்களையும் வரிசை வண்மை தவறுமல் அவர்கள் ‘இந்தப் பாக்கியவதிபோலப் பெண்கள் எங்கும் காணக்கிடையார்கள்’ என்று சொல்லும்படி நன்றாய் உபசரிக்க வேண்டும்.

அடிக்கடி அண்டைவீடு அயல்வீட்டிற்குப் போகலா காது, எவ்விடத்திற்காவது யாதொரு நிமித்தத்தால் அவசியம் போகவேண்டி யிருந்தால் சிறிய பெண் குழந்தையை ஆயினும் வழித்துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேண்டுமே அல்லது தனிவழி நடந்து தண்டுமாரியாய்த் திரியல் ஆகாது.

‘ஒரு பெண்பேசினால் பூவி ஆகிறும், இரண்டு பெண் பேசினால் கூத்திரம் உதிரும், மூன்று பெண்பேசினால் கடல் சுவறும், நான்குபெண் பேசினால் ஒ வகும்யக்காகுமோ’

என்பதனால், ஆருடனும் இட யிடித்ததுபோல உரக்கப் பேசாமற் குயில் கூவுதல்போல் இனிய குரலாகக் கிளி கொஞ்ச கவுதுபோல் மிருதுபாவியாய் வசனிக்கவேண்டும். “பெண் கள் இருப்பிடம் பெரிய சண்டை” என்கிறார்களே.

“தாயைப் பார்த்துப் பெண்ணைக் கொள்.” என்பதை நினையாமல் “நான் வீணை பிண்டமும் துண்டமும் நேர்ந்து, பிடாரியைப் பெண்டுபிடித்துப் பேயஞ்சேனே, இதுவும் என் தலைவிதியா?” என்று வியசனப்படாமல், “பழம் ஈழு விப் பாவிலே விழுந்தது” போலவும், “சர்க்கரைப் பந்தலிலே தேன்மாரி பொறிந்தது” போலவும், ஏதோ பாக்கியவசத் தால் எனது இல்வாழ்க்கைக்கு நல்லபெண் வந்து வாய்த் தாள்’ என்று மகிழ்நன் மனமகிழும்படி குறிப்பு அறிந்து நடக்கவேண்டும்.

‘கணவனுடைய சம்பாத்தியத்தில் வரும்பொருள் அளவிற்குத் தக்கபடி மிதமாய்ச் செலவுசெய்யாமல் கண்டபடிக் கெல்லாம் கைகொண்டமட்டும் செலவழிக்கின்றாரே, இவள் இன்னம் சிலாளில் அவன் தலையில் ஓட்டைக் கவிழ்ப்பாள்’ என்று பிறர் இகழாவண்ணம் திறமையுடனே சிறுகச் செலவு செய்யவேண்டும்.

உலகத்தார், இராக்காலத்திற்கு உதவியாகப் பகற்காலத்திலும், மழுகாலத்திற் குதவியாகக் கோடைகாலத்திலும், முதுமைக் குதவியாக இளமையிலும், மறுமைக் குதவியாக இம்மையிலும், வேண்டியவைகளைத் தேடிவைத்துப் பாதுகாப்பது போல, இல்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருள்களை

யெல்லாம் தருணம் அறிந்து சேகரித்துப் பின்னுக்கு ஆகும் என்று கிக்கெனக் காப்பாற்றல் வேண்டுமே அல்லது வீட்டில் உள்ள பண்டங்களை அநியாயத்தில் அழிக்கல் ஆகாது.

ஆனால் பிறந்தவர் பிதாவானாலும், சகோதரரானாலும், பெற்ற பின்னையானாலும், மற்றும் எவரானாலும் அவர் இருக்கும் இடத்தில் அச்சம் இன்றி இருக்கல் ஆகாது. ‘இந்துவயது ஆண்பின்னையைக் கண்டால் ஒழும்பதுவயது பெண்பின்னையும் எழுந்திருக்க வேண்டும்’ என்கிறார்களே.

அன்னம் போலவும் பெண்யானை போலவும் மிருது நடையாகத் தலை இறங்கித் தன் பெருவிரலை அல்லது நிலத் தைப் பார்த்தவண்ணமாய் நடக்கவேண்டுமே அல்லாமல் பூமி அதிரும்படி விசையாய் நடக்கல் ஆகாது.

ஆண்மக்களிலாவது பெண்மக்களிலாவது துஷ்டர்களாய் இருக்கின்றவர்கள் தாரதமயியம் பாராமல், அக்கிரமமாய்ப் பேசினால் “அதென்ன உடம்பிலே காய்த்துத் தொங்குகிறதா? நாய் குலைத்து நத்தம் பாழாகுமா?” என்று நினைத் துச் சாதுவாய்ப் போகவேண்டுமே அல்லாமல் அவர்களை எதிரிட்டுப் பத்திரகாளிபோல அஞ்சாது “தெருச்சன்னடக்கு இடிப்புக்கட்டல்” ஆகாது.

கணவனுவது மற்றவர்களாவது ஏதேனும் ஒன்றைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டு இருந்தால், “கின்றதுத் தவளைக்கு நாட்டுவளப்பமேன்?”, என்று தன் பாட்டிற்குத் தானிராமல் ‘அது என்ன சமாசாரம்?’ என்று அவர்களை நேரே விசா

கற்புங்லைமை.

ரிக்கவும், சாடையாய்க் கதவின்சந்தில் அல்லது கவர்க்கோழி போலச் சுவரின் அருகில் ஒன்றியிருந்து கேட்கவும் கூடாது.

மனஞ் செய்யப்பட்டு மாமி வீட்டிற்கு வந்தவுடனே, “வந்ததே சிறுக்கி பந்தடிக்தாள், வரவரச் சிறுக்கி கழுதை மேய்க்கிறான்” என்னுடைய கதைபோல், ஆரம்ப சூரத்துவமாய் மிக்க ஜாக்கிரதையுடனே செவ்வையாய் நடந்து பின்பு வரவரச் சோம்பலை மேற்கொண்டு கபடத்தினால் “எவ்வேலே செத்தான் அவளேன் அழுதாள்?” என்பதாக, எவ்வளவாவது சமுசாரக் கூர்மையில்லாமல் கடனற்றதுபோல இருக்கலா காது.

புருஷத்துக்குப் பொருள் வரவின்றி அவன் வறுமைப் படுக் காலத்தில், “ஏருமுகிறவள் என்னசெய்வான் பானை டிடித்தவள் பாக்கியம்” என்று நினைக்கவேண்டுமே அல்லாமல், அவன் சம்பாதிக்க இல்லை என்று மனஞ்சலிக்கும்படி அவனைச் செல் அரிப்பதுபோல எங்நேரமும் வருத்தப்படுத்தல் ஆகாது.

பரபுருஷருடைய முகத்தைப் பாராமலும், அவர்களுக்கெதிரே பஸ்லைக் காட்டிச் சிரியாமலும், பரிகாசஞ் செய்யாமலும், பக்குவமாய் இருக்கவேண்டும். “சிரித்தையோ சிரைக்குலைத்தையோ?” என்று பழுமொழிபும் இருக்கின்றதே.

தாமரை இல்லாத தடாகமும், சந்திரன் இல்லாத ஆகாயமும், புலவர்கள் இல்லாத சபையும், அரசன் இல்லாத நாடும், யந்திரி இல்லாத அரசாட்சியும், படைத்தலைவன் இல்லாத சேனையும், தெய்வஸ்துதி இல்லாதாவும், நற்சின்தை இல்லாத

நெஞ்சம், கிருபை இல்லாத கண்ணும், பயன் இல்லாதசொல் லும, மனம் இல்லாத மஸரும் போலக் கற்புடை மனைவி இல்லாதவீடு சிறப்பின்றி இடுகாட்டுக் கொப்பாம்.

கண்டவர்கள் கேட்டவர்கள் எல்லாம் ‘இந்த உத்தமிகல்வியிற் கலைமாதோ? கற்பில் அருந்ததியோ? கருணையில் பார்வதியோ? பரிசுத்தத்திற் பவானியோ?’ என்று அதிசயிக்கும்படி விவேகமும், கற்பும், இரக்கமும், கசியும் உள்ளவளாய் இருக்கவேண்டும்.

பெற்றதிரா முதலானவர்கள் தங்கள் பெண்ணைப் பார்க்கும்படிப் பெண்வாழும் ஊருக்குவந்தால், திமிரென்று அந்த வீட்டிற்குள்ளே நுழையாமல் பெண்ணைன் நடத்தையை அண்டை அயலில் விசாரிக்கவேண்டும். விசாரிக்கும் அளவில் “அது கெட்டது மூதேவி, அவள் ஆருக்கும் அடங்காள் ஒரு வர் பேச்சுக் கேளாள், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால் என்று சாதிக்கிறவள், அவள் எல்லாருடனும் வில்லங்கமாக வல்லிடவழக்குத் தொடுக்கின்ற ஜக சண்டி, அவள் மூன்று ஸோகமும் பூசை கொண்ட முழுச் சாமியார், அவள் மாணிட வடிவு எடுத்து வந்த யமராட்சி, அவள் கொண்டவைனத் துரும்பு அளவாவது மதியாள், கொஞ்ச நாளில் அவன் கழுத் துக்கே கயிறு கொண்டு வருவரன், அந்தக் கரிகாலி முகத்தில் விழித்தாலும் கஞ்சி கிடையாது, அவள் அனர நொடியில் குடும்பத்தைக் கலைத்துக் குடுவை வேறு ஆக்குவாள், அவள் வெல்லச் சதுரி வல்லாள கண்டி, அவள் எல்லாருடைய தலைப் பாகைபும் தாழ இறக்கி வைப்பாள், அந்தக் கொள்ளைய

என்ன என்று சொல்லுகிறது, என்னைத் தொலையாது ஏடி டங்கொள்ளாது, ஐயோ! தர்மதேவதைபோல இருக்கிறஞ்கள் ஜன்மாந்தரத்தில் என்னபாவம் செய்தீர்களோ? இந்தச் சண்டாளிவந்து உங்கள் வயிற்றில் பெண்ணுப்புப் பிறந்தாலே? செத்தாலும் தோஷமில்லை, இவள்பெற்றுர் பிறந்தார் பெயரையும் கெடுக்கவந்தவன், இந்தக் கொடும்பாவி சமாசாரத்தைக் கேட்கிறது புண்ணியமா? புருஷார்த்தமா? இவள் சரித்திரத் தைப்பேசிய வாயை யெய்விட்டுச் சுத்தி பண்ணவேண்டும்” என்று நாராசத்தைக் காய்ச்சிக் காதிலே சொருசுவதுபோலச் சொல்லக் கேட்டால், அந்த வீட்டில் எடுத்ததிலவையாமல் முன்னிட்ட காலைப் பின்னிட்டபடியே திரும்பிப்போய்ச் செத்ததிலே ஒன்றுக்குப் பாலை வார்த்துத் தலைமுழுகி விட வேண்டுமே அல்லாமல், மறுபடி அந்தத் திசையை எட்டிப் பார்க்கலாமா என்னும்படி துன்மஸர்க்கியாய் இராமல், “அம் மம்ம! இந்தப் புண்ணியவதிக்கொப்பாக ஆரைச் சொல்ல வாம்? இவளுடைய நன் ணடக்கை மற்ற பெண்களுக்குத் தவஞ் செய்தாலும் வருமா! பெண்ணுக்கு மெல்லி என்றும் ஈல்லான் என்றும் சொல்லப்படும் பெயர் இவளுக்கே தக்கது, இவளோ மாமியார் மாமனூர் முதலிய சகலருக்கும் கண்ணுக்குக்கண்ணு இருக்கின்றவள், இவள் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம், பதிவிரதா சிரோமணி, இலட்சமிக்கும் இவளுக்கும் என்ன பேதம்? இவள்மேல் ஈஷத்தாவது தோஷஞ் சொல்லலாமா? இவள் தீண்டாளெருப்பி, இவளைக் குறித்துக் தோஷஞ் சொன்ன நா அழுகிப்போம், இப்படிப்பட்ட பதவிகநாங்கள்

எங்குங் கண்டதில்லை, இவள் மழை பெய் என்றால் பெய்யும், வெயில்காய் என்றால் காயும், பொழுது விடி என்றால் விடியுமே? இவளைப் பெறும்படி நீங்கள்செய்த புண்ணியமே புண்ணியம் என்று செய்யியில் அமிர்தத்தைச் சொரிவதுபோலச் சொல்லக்கேட்டால், அப்பொழுது “புத்திரசதகுணம் புத்திரி” என்று நினைத்துச் சந்தோஷித்து அவர்கள் பெண் ஞஞ்கு மாமி வீட்டில் தாராளமாய்ப் பிரவேசிக்கும்படி அவள் வரண்முறை தவறுது ஒழுகவேண்டும்.

ஓருவனுடைய மனைவியிடத்தில் நற்குண நற்செய்கைசள் உண்டாயிருந்தால், அம்மனையினிடத்தில் ஒன்றும் இல்லாதிருந்தாலும் எல்லாம் உள்ளனவேயாப; அவளிடத்தில் அவை இல்லாதிருந்தால் அதை எல்லாம் இருப்பினும் ஒன்றும் இல்லையாம்.

இம்மையில் கணவனைப் பூசித்தபெண்கள் மறுமையில் கவர்க்கத்தில் தேவர்களால் பூசிக்கத்தக்க பெருஞ்சிறப்புப் பெறுவார்கள்.

பெண்கள் தமது கற்பினால் காக்கும் காவலே காவல் ஆவதன்றி, அவர்களைக் கணவர் சிறையினால் காக்கும் காவல் என்னபயனைசெய்யும்? “அறைகாத்தான் பெண்டிழந்தான்.” என்று சொல்லப்படுகின்றதே.

“விலைமகட் கழகுதன் மேனி மினுக்குதல்.” என்பதால், குலமகட்கு அது விரோதம் என்று நினையாமல் ஜன் மாந்தர புண்ணியத்தால் பொருள் உண்டாயிருந்தால், அன்னி யர்கள் இச்சிப்பதற்கு அன்றி, தன் கணவன் கண்டுகளிக்கும்

படி, தன்னை விலை உயர்ந்த வஸ்திர பூஷணங்களால் அலகு கிரித்துக்கொள்ளலாம்; அவை இல்லாவிடில் இல்லையே என்று ஏங்கித் தன்முகம் பாம் அடைய விடாமல், மஞ்சள் பூசி குங்குமம் இட்டு முகத்தை அழுகு பெறச் செய்ய வேண்டும்.

“மண்ணேங்கட்டி மாப்பிள்ளைக்கு ஏருமுட்டை பணியாரம்” எனபதாகத் தாறுமாருய்ச் செய்யாமல், காலம் அறிக்கு கிரமமாகப் புருஷங்களுக்கு ஸ்நானம் அனுஷ்டானம் இவைகளுக்கு இடம்பெண்ணி, வேளைக்கு ஏற்ற பக்குவமான போஜனம் தாம்பூலம் வஸ்திரம் பூஷணம் முதலானவைகளை தடையில்லாது சித்தப்படுத்தி வைக்கவேண்டும்.

மனைவியாளவள் சகலவித பூஷணங்களையும் துறக்கு இருந்தாலும், மங்கல சூத்திரத்தை மாத்திரம் துறக்கக் கூடாது, அதுபோல, தந்தை தாய் முதலிய பந்துக்களை எல்லாம் விட்டுப் பிரிந்தாலும் கணவனை மாத்திரம் பிரிந்து இருக்கல் ஆகாது. அறிசில் குறைந்ததாகிய பறவைகளுள் அன்றிற் பெடையும் அல்லவோ தன் சேவலைப் பிரிந்து இருக்கச் சகிபாது உயிர் விடுகின்றது.

“பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு கோத்திரமறிந்து பெண்ணைக்கொடி எனபதனால், அறிவு ஒழுகைமறைவுகளில் சிறந்த சான்றேர்களே தானம் பெறத் தக்கினவர்களாயினும் “ஓ, நியானீடன்று பிச்சைக்குப் போனால் கரியை வழித்து முகத் தீடல தடவினார்கள்” என்று, சொல்லாவண்ணம் எளியவர்களை பரிகாசம் செய்யாது அவர்கள் ‘தேகி’ என்று வந்தால் ‘நாஸ்தி’ [இல்லை] என்று சொல்லாமல் திதி முதலானவை

ராட்சகர்களுக்குப் பிரதியாகச் செய்யும் பூரி தாண்டபோல வாவது, அவாகனுக்கும் தம்மால் இயன்றமாத்திரம் பிசசை இடவேண்டும். “இல்லையென்றவிடத்தில்பல்லியன் சேராது என்கிறார்கள் அல்ல....”

தாய்வீடு அருகில் இருக்கிறது என்று யாருடனுஞ் சொல்லாபஸ் நினைத்த ரேம் எல்லாம் அவ்விடத்திற்கு ஒடு ‘இவள் ஓட்காலி’ என்று பெயர் எடுக்கல் ஆகாது. அடிக்கடி “தாய்வீடோடிய பெண்ணும் பேயோடாடிய கூத்தும் ஒக்கும்” அல்லவோ?

மாமியார் மாமனூர் முதலானவர்கள், பெருவயிறு கொண்டது அறுயாமல் சிமந்தத்திற்கு நாள்வைத்துக் கொள்வது போல தெரியாஸல் நாம், ‘இந்தப்பெண்ணைக் கொண்டால் சுகப்படலாமே’ என்று நினைத்து, பக்ரதப் பிரயத்தினப் பட்டுத் தேடினதற்குத் தகுதியாய் வாய்க்காமல், “பிளைாயார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிர்தது” போலவந்து வித்ததே, நம்முடைய துர்ப்பாக்கியம் என்ன என்று அவர்கள் வியசனப் படுமெபடி ஏடாகுடன்று செய்யல் ஆகாது.

சமுத்திரம்போல வற்றுத் தெல்வத்தில் பிறந்தாலும் ஏழைக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால், ஆந்தச் செல்வப் பெருக கையே பாராட்டிக் கர்வத்தால் அவனை அசட்டை பண்ணுமல் “மலையிலே வினைந்ததானாலும் உரலிலே வந்துதானே மசியவேஷமாம.. டாப்பதற்கு இசைய், அடக்கி ஈடுக்க வேண்டும்.

“துண்ணறி விடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண் ணறிவென்பது பெரும்பேதமைத்தே” என்பதனால், தன் பேதமை காரணமாக உலகத்தில் அங்கியராகிய செல்வரின் படாடோபம் [ஜம்பம்] கண்டு, நெய்க்குட்டத்தைத் தலையில் வைத்து எண்ணம் இட்டவனைப்போல, நாம் இந்தச் சீமான் பக்ஷம் சேர்ந்தால்பாதொரு வருடத்தம் இல்லாமல் எக்காலமும் வேளினாதவருது, பால் பழங்கனுடனே பொய்யாரக் கையார நல்ல ராந்பொஜனம் உண்டு குகிழ்து, வாசனைத் திரவியகை ளால் ரஸங்கு இட்டுக்கொண்டு, பலிசீரில் ஸ்கானங்கெய்து, இருபக்கத்தும் உள்ள கரைக்கும் முன்றாணக்கும் விலை உயர்ந்த முத்து பர்சை கெம்பு வயிரங்கள் வரிசை வரிசை யாகக் கோர்த்து இடை இடையே நெருங்க மல்லிகைதாமரை குழுதம்போல விசித்திரமான பூக்கள் அமைத்துப் பிடித்தால் பிடிக்குன் அடங்கும்படி அநிக ராணுயமாகிய இழையால் ஆயிரம் பொன் பெற்ற இந்திரவர்ணப் பட்டு என்னும் பொற் சரிகைச் சேலை உடுத்து, முத்துக்கச்சப்பூண்டு, மேகம்போலக் கறுத்துத் தழுழுத்து வெய்த்து நெறித்து செரிந்து கூரிந்து நீண்டு சுருண்டு கடைகுழுன்ற கூஞ்தலை வாசனை சேர்த்த மயிர்ச் சாங்கு பூசி, தங்கச்சிப்புச் சிக்கக்கோல் கொண்டு சீவிச் சிக் கறுத்துவாரி வகிர்ந்து தில்ய பரிமள புஷ்ப மாலைகளை வைத்து முடித்து நெற்றியில் ஜவ்வாது திலதம் இட்டு கண்ணுக்கு மை எழுதி, கழுத்துக்குக் கஸ்தூரிபூசி, மார்புக்குச் சந்தனத்தால் தொய்யில் வரைந்து, தோனுக்கு விற்கோலங் தீட்டி, காலுக் கச் செம்பஞ்சு ஊட்டி, கண்ணத்திற்குக் கறுப்பு எழுத, ஒலகம எல்லாம் யுலை மதிக்கத்தக்க நவரத்தின கசிதமாகிய

தலைப்பணி, நுதற்பணிகளும், ஆரம் கேழுரங்கள் முதலிய வைகளும் ஜாஜ்வலவியமாய்ப் பிரகாசிக்க, கைகளில் பொற்சரி பொற்கடக்கள் விளங்க, கால்களில் ரத்தினச சதங்கை ரத்தி னச் சிலமடுகள் கஸீர் கஸீர் என்று ஒளிக்க, நாசியில் வச்சிர நத்து வச்சிரமுக் கணிகள் கண் கூசுமபடி தகதக என்று ஜாலிக்க, கேசாதிபாத பரியந்தம் பொன் காய்த்தாற்றோலத் தோன்ற, மெய்யிற் பூசிய சுந்தனம் குங்குமம் கற்பூரம் கதம் பம் முதலாகிய பரிமளவர்க்கம் காததூரம் கமகம என்று மணக்க, வலது முன்கையிற் பற்றிய பூங்கொத்தில் பஞ்ச வர்ணங்கிலி கொஞ்ச, அண்டகோளத்தை அளாவப் பளிங்கி னல் கட்டப்பட்ட மலைபோலும் பெரிய ஏழுங்கு உப்பரி கையில், மாணிக்கமயமான சித்திரமேடைமீது, தாதிமார் காம்பரிந்து பரப்பிய மெல்லிய புஷ்பத்தின்மேல் வடிவிற் சிறந்த சில பெண்கள் மேகலைதாங்க, சில பெண்கள் சாமரை போட, சில பெண்கள் ஆலவட்டம் அசைக்க, சில பெண்கள் தாம்பூலம் மதித்து நீட்ட, சில பெண்கள் பவளக் காளாஞ்சி யேந்த, சில பெண்கள் ஆரத்தியெடுக்க, சில பெண்கள் கை ஸாகுகொடுக்க, சில பெண்கள் நிலப்பாவாடுவிரிக்க, சில பெண்கள் பிடித்துவரும் ஆணிமுத்துப் பந்தலின்கீழ்ப் பூங்கொடுபோல் இடை அசைய அன்னம்போல் அடிபெயர்த்து மதரதிபோல் கைவீசி கலாபத்தை விரித்து மயில் உலாவி நடிக்கிறதுபோல உடல் குலுங்கச் சொகுசாகச் சாரியுலாவி, நாம் வைப்பாட்டியானாலும் கொண்டபெண்டாட்டியாகிய கண்ணுட்டிபோல் இருந்து, சம்பிரமத்துடனே சகல போக மும் அனுபவித்துக்கொண்டு நல்ல சீமாட்டியாய் வாழலாமே,

இதைவிட்டு இந்தக் தரித்திரம் பிழித்த காமாட்டிப் படுவா ஸைக் கட்டிக்கொண்டு அழுவானேன்” என்று வீண் எண்ணங் கொண்டு, கந்பு அழிய வறியவனுகிய தன்னைக் கைப்பிடித்த கணவனைக் கைவிடக்கருதி, அவன் மனம் வெறுக்க, கொள்ளி கொண்டு கடுவதுபோலக் கடுஞ்சொற் சொல்லி, சிறுமாறு பண்ணல் ஆகாது. அப்படிச்செய்தால் “அரசனைமம்பிப் புரு ஷனைக் கைவிட்டவள்” கதையாய் முடியும். அன்றியும் அது “வாய்த் தவிடும்போய் அடிப்படி ரெருப்பும் அவிந்தாற்போல்” ஆகும். மேலும் வியபசாரிப்பட்டமும் பழியும் வீளையும் மறுமையில் ரெளரவநரகத்தில் வீழ்ந்து அளவிறந்தகாலம் கொடிய வேதனையும் அனுபவிக்கவேண்டி வரும்.

கணவனேடே எதிர்த்து நிற்பவள் யமன்; அவனுக்குக் காலம் அறிந்து உண்டு சமையாதவள் தீராநோய்; சமைத்த உணவை அவனுக்குப் பரிமாறி அவன் உண்ணச் சுகியாதவள் இல்லாம்போய்; அன்றியும் இம்மூவரும் கொண்டவள் கழுத் தை அறுக்கவந்த கூர் அரிவாள் ஆவார்கள்.

மேலும் கணவனைக் கோபித்து உக்கிரமாகப் பார்த்தவள் தேவங்கைப்புலி ஆவாள். அவனை வரம்புகடந்து வைதவள் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசு ஆவாள். அவனைக்கண்டு எழுந்திராமல் கிடந்தவள் மலைப்பாம்பு ஆவாள்.

சோழாட்டில் ஒரு வேளாளன் ஒருநாள் தன் பெண் சாதியுடனே “இன்றைக்குப் பெரியவர் ஒருவர்க்கு அழுது படைக்க வேண்டும்” என்று சொல்ல, அவள், இது நல்ல

வேடுக்கதொன், “தன்னைப்பெற்ற ஆற்தாள்கிண்ணிப்பிச்சை எடுக்கிறீர்கள், தமிழ் ரும்பகோணத்திலே கோதானம் பண்ணு கிறீர்கள்” என்பதுபோல, வீட்டு இருப்பு அறியாத ஆண் பின்னையைக்குறித்து என்ன சொல்லுகிறது? “அஞ்சு மூன் றும் அடுக்கா இருந்தால் அல்லவோ அறியாதபெண்ணும் கறியாக்குவான்” அழுது படைக்கிறதற்கு அரிசிவேண்டுமே! பதார்த்தம் வேண்டுமே! “வெறுங்கையைக்கொண்டு மூழும் போடுவது எப்படி?” என்றுசொல்ல, அவள் சொற்படி சகலமும் சேகரித்துக்கொடுக்க, “வேண்டுமென்றால் வெண் ணைய் மொத்தை போல நூற்கல் ஆகாதா” அவனுக்குச் சம்மதி இல்லாமையால் பின்னும் அவன் “அரிசி ஆழாக்கு ஆனாலும் அநுப்ரங்கட்டி மூன்று வேண்டுமே” அல்ல வோ? பானை சட்டி முதலாகிய ஏனம் இல்லாமல் எவ் விதத்தில் சமையல் ஆய்விடும்? என்ன, அவைகளையுங் தரு வித்துச் “ஷ்க்கிரத்திலைச்சைய” என்ன, அவள் நீ போ உனக்கு என்ன? எனக்குத் தன்னாது, என்னுலே முடியாது, தலை நோகிறது என்று போக்குச் சொல்ல, அவன் “ஆட செக்கு உலக்கைபோல் இருக்கிற உனக்கு வந்த கேடு என்ன” என்று கேட்க, அவள் “எந்துநோய் காக்கைக்குத் தெரியுமா? தலை நோயுங் காய்ச்சலும் தனக்கு வந்தால் அல்லவோ தெரியும்” என்று, பாயை விரித்து நெடுமுக்காடிட்டுப் படுத்துக் கொள்ள, அவன் “இவள் என்ன சண்டியாயிருக்கிறார்கள்” என்று கோபத்தினால் மெல்லென ஓர் அடி அடிக்க, “ஆ! ஆ! ஆ! - சண்டாளா! என்னை அடித்துக் கொல்லவா ஏற்பட-

டாய்? உரவிலே தலையை நுழைத்துக்கொண்டு உலக்கைக்க்ருப் பயப்பட்டதனாலே விடுமா? சும்மா கொல்லு, இனி நான் உயிரோடு இருக்கிறதில்லை, ஊமத்தங் காயைத்தின்று பழி போடுகிறேன்” என்று தெருவிலே வந்து பெருங்கூச்சல் இட்டுப் புருஷைனத் தூற்றினான். இப்படிப் பட்டவளைக் குறித்துத்தானே “தூந்றும் பெண்டிர் கூற்றிறனத் தகும்” என்று சொல்லுகிறது. இந்தச் சரித்திரம் மணவாளாராயன் சதகத்தில் “ஐயருக் கழுதுபடை” என்னும் பாடலிலும் சொல்லி இருக்கின்றது.

தென்னுட்டில் சாதுவான ஒருவனுக்கு வாய்ப்பட்டி ஆகிய ஒரு படுஞ்சிலிவந்து பெண்டு வாய்த்தமையால், அவன் அவனுடைய மூர்க்கத்துக்கு அஞ்சிச் சுயேச்சையாய் ஒன்றும் செய்யக் கூடாமல், அவன் இட்டது சட்டமாக வருத்தத் தோடு காலம் கழித்து வருகையில், ஒருங்கள் அவனுக்குக் கிரகசாரம் போதாமல் ஒள்ளை என்பவன் அவன் இடத்திற்கு வந்து உணவு கேட்க, “ஙல்லது” என்று சொல்லி, “பெண் ணின் குணமறிவேன் சம்பந்தி வாயறிவேன்” என்பதற்கு ஏற்க, தன் பெண்சாதி குணத்தைத் தான் அறிந்தவன் ஆகையால் ஒள்ளையை வீட்டிற்குள் அழைத்துப்போகாமல் தெருத் திண்ணையில் தானே இருக்கவைத்து, தான்மாத்திரம் உள்ளே நுழைந்து, பெண்சாதிக்கு இதம் உண்டாக இச்சக வார்த்தைகள் பேசி, தான் ஒரு பெண்போல அவனுக்குப் பேன்பார்த்து ஸர் உருவி, சமயம் கோக்கி மெள்ள அந்தச் செய்தியை அவன் காதிலே போகவிட, “ஏனவாயனைக் கண்

டாளாம் ஏணிப்தம் பிடித்தாளாம்’ என்றதுபோல, அவள் தன் புருஷன் மேதக குணத்தைப்பார்த்துப் பூதம்போல ஆரவாரித்து “உன் பவிஷ்டாக்கு விருந்து ஒருகேடா? உனக் குத்தொலைக்கிறதும் அல்லாமல் ஊர்க்குஞ் தொலைக்கவா?” என்று வாயில் வந்தபடி பேய்ப்பாட்டாகப் பேசி ஏசி, கழு சீர்ப் பானையை ஏந்திவந்து அவன் தலையில் அபிஷேகம் செய்து, திருவலகு [துடைப்பக்கட்டு] கொண்டு வெண்சாம ரையீசி, சளகு [முறம்] எடுத்து ஆஸவட்டம் பரிமாறி, பரி வேட்டை விடுவதுபோலத் தெருமுழுதும் அவனைத் தூரத்தி அடித்தாள்; அது கண்டு ஒள்ளைவ இந்தச் சரித்திரத்தை அவ்வாறு ஈடுக்கும் பெண்களுக்குப் புத்தி வரும்படி,

“இருந்தங் கிதம்பேசி யிருாலீப் பேன்பார்த்து
விருந்துவந்த தன்பன் விளம்பத்—திருந்தடியாள்
பாடினான் பேய்ப்பாட்டைப் பாரச் சளகெடுத்துச்
சாடினு வோடோடத் தான்”

என ஒரு பாடலாகப் பாடிப்போனாள். இவனும் பெண்மிறப் பிலேசம்பந்தப்பட்டாள் அல்லவா? கற்புடையவர்கள் இத் தன்மையாகிய நுஷ்டைகள் முகத்தையும் பார்ப்பார்களா? இவர்களுடனும் பேசுவார்களா? ஜேசிப்பார்களா?

வித்வ சிரேஷ்டராகிய பொய்யாமொழிப் புலவர் பூர்வம் மதுரையில் முழுகிப்போன தமிழ்ச் சங்கத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணும்படி அக்காலத்தில் அரசாண்டு இருந்த வணங்கா மூத்மாறன் என்னும் பாண்டியன் இடத்தில் பேசுவதற்கு

அவனைத் தேடிப் போன பொழுது, அவன் கோயிலுக்கு, சுவாமிதரிசனம் செய்யப் போயிருக்கிறதாகக் கேள்வியுற்ற அவர் சொக்காதர் சங்கிதிக்குப்போய், அங்கு அவ்வரசு சுவாமியைச் சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்துக்கொண்டு இருக்க கண்டு புலவர் சிகாமணியானவர்,

“குழற்கா வரவிந்தங் கூம்பக் குழுத முகையவிழி
நிழற்கான் மதியமன் ஹேநின் றிருக்குல நீயவன்றன்
அழற்கா வயிர்ச்சடை மீதே யிருந்துமாவ் வந்திவண்ணன்
கழற்கால் வணங்குதி யோவணங் காழுடிக் கைதவனே”

என்னும் பாடலைப் பாடக்கேட்டு, அரசன் அவரை “நீர் ஆர்?” என்ன, அவர் “பொய்யாமொழி” என்னும் தமது காரணப்பெயர்முதலிய பூர்வோத்தரத்தையும் தாம்கொண்ட கருத்தையும் வெளியிட-, பாண்டியன் ‘இவரோ சங்கத்தைப் பரிபாலிப்பவர்’ என்று எனிதாக வினைத்து, அங்குச் சங்கத் தார்க்குப் பிரதியாகச் சிலைனினுல் செய்துவைத்திருக்கின்ற விம்பங்களைக்காட்டி, ‘நீர் பொய்யாமொழி என்றது மெய்யாகும் ஆயின், இந்த விக்கிரக ரூபமாயிருக்கும் சங்கப்புலவர் சிரககம்பம் கரக்கம்பம் செய்யப் பாடும்’ என, அவர்,

“உங்களிலே நான்னருவ நெவ்வேனே வொப்பேனே
திங்கட் குலன்றியச் செப்புங்கள்—சங்கத்தைப்
பாடுகின்ற முத்தமிழ்க்கென் பைந்தமிழு மொக்குமோ
ஏடனிம்தா ரேமேமூவீ ரே”

என்று பாட, அந்த விம்பங்கள் அங்கைமே கிரக்கம்பம் கரக் கம்பம் செய்தன. பின்பு பொற்றுமரை என்னும் தீர்த்தத் தருகில் அவரை அழைத்துப்போய் “இதில் முழுகிப்போ யிருக்கின்ற சங்கப்பலகை மிதக்கப்பாடும் பார்ப்போம்” என, அவர்,

“பூவேந்தர் முன்போற் புரப்பா ரிலையென்றும்
பாவேந்த ருண்டென்றும் பான்மையால்—மாவேர்தங்
மாற நைய மதுரா புரித்தமிழோர்
வீரனையே சற்றே மித”

என்று பாடினாமாத்திரத்தில் அது மிதந்தது. இப்படிப்பாட்ட பலசாதுர்சியங் [ஏரத்தியப்பட்சங்] களால் அவரது கல்வியிள் அருமையும் பெருமையும் பெரும்பாலும் கண்டு தெளிந்தும், இறுமாப்பினுல் அவருக்குச் சமயானம் செய்யாமையால், இவன் தக்கோன் அல்லன் என்று, அவர் அங்கி நர்து திறும் பித் தமது சுதேசக்திற்கு வருங்கையில், இந்தச் செய்தியைப் பாண்டியன் மனைவி அறிந்து “அவர் பொய்யாமொழியார் ஆதலால் அவர் சொல்லது நன்றாயினாம் தீதாயினும் பொய் யாது பலிக்குமே” என்று நாலுகுங்கிப் “புவவர் பெருமான் கோபத்தை ஆற்றவேண்டும்” என்று தான் கிவிகை சுபட்ப வரைப்போல வேடமழுவைத்து, அவரது கிவிகையைச் சிலதுரம் சுமங்கு செல்ல, அவர் அதுகண்டு, அவனோக்கி “கற்புக்குத் தாயகம்போல்ஸாளே! சீயேன் இப்படிச்செய் தாய்” என, அவன் சுவாமி! “இராஜா தேவரீ விஷயத்தில்

உசு

கற்புநிலைமை.

அபசாரப்பட்டதை மனம் கொள்ளாது, தாம் கருணைக்கார்த்தி அவரை வாழ்த்துதல் செய்யவேண்டும் என்னும் நோக்க்; தால் இங்கனம் புரிந்தேன்” என, அவர் “நன்று” என்று இராஜ பத்தினியை முன்னிட்டு,

“உமையானு நீடு மொருங்கொப்பே யெப்பே
உமையானுக் கங்குண்டோ ரூணம்—உமையாடன்
பாகங்தோய்ந் தாண்டான் பலிக்குழந்தான் பாண்டியனின்
ஆகங்தோய்ந் தாண்டா நரசு”

என்னும் பாடலைப் பாடினார். இவ்வரசன் தேவிபோல மனைவி புருஷத்துடைய குற்றத்தால் அவனுக்கு வரும் தீங்கினை ஆராய்ந்து உணர்ந்துவாராமற்காப்பது அல்லவோ விசேஷம்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர், தங்தேசயரில்லாள் வாசகி யென்னும், மாசற்று ஒளிரும் மணிவிளக்கு ஒத்தவள், பொற்பு விளங்கிக் கற்புவழுவாது, இல்லறம் நடாததி இன் புற்று வாழ்ந்து, மாண்டபின்பு மயானத்திற் கொடுபோய்த், தகன சமூஸ்காரம் தான்செயப் படுகையில், நெடுநாள் நக முந்சதைபும்போலவும், உடலும் உயிரும்போலவும், மனது ஒத்துப் பிரிவற்று இருந்த அருமைமனைவியைப் பிரியவேண்டி வந்தமைபற்றி, அவர் துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்து கண்ணீர் விட்டு அவளை நோக்கி, “வேழம் உண்ட விளங்கனியாகி, சிற் பரால் எழுதரும் பொற்பாவை போலவாளே! என்காவிற்கு இனிய அறுசுவை உணவும் அமைத்து என் அருகில் இருந்து என்னை உபசரித்து உண்பித்துப் போவிக்கின்றவளே! என்

விடத்தில் அனவரதமும் மாருத உள்ளன்பு உடையவவே! தெருவாசற்படி கடவாத்வனே! என் வாய்ச்சொல்லை எதிர் மறுத்து உரையாது, கடவுள் வாக்காகிய வேதம்போல உண் மையாகக்கொண்டு நடப்பவனே! இரவில் என்பாதத்தை வெடு நேரமாக வருஷ பிடித்துக்கொண்டிருந்து, நான் நித்திரை செய்தபின்பு என் கால்மாட்டிலேயே சிறிதுநேரம் நித்திரை செய்து, நான் விழிப்பதற்குமுன் விழித்து எழுங்கிருப்ப வனே! நீ இப்பொழுது என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோய் விடு கிண்ணறயே, இனி நான் எப்படிக் கண்உறக்கம் கொள்வேன்?" என்னும் கருத்தை உள்ளிட்டு,

“அடிசிற் கிணியாளே யன்புடை யாளே
படிசொற் கடவாத பாவாய்—அடிவருடிப்
பின்றாங்கி முன்னெழுங்கம் பேதையே போதியோ
என்றாங்கு மென்க ணிரா”

என்பது முதலாகிய சில செய்யுனைப்பாடு வியசனப்பட்டார். யோசிக்கும் இடத்தில் தாமரையிலே நீரும் புளியம்பழமும் போல மனைவாழுக்கையில் ஒட்டாத மகாத்மாவாகிய அவரும் அந்த மாதர்க்கு அரசியின் நற்குணை நற்செய்கைகளினால் அல்ல வைவா சிலேஷ்டுமத்தில் அகப்பட்ட ஈயைப்போல அப்படிப் பரிதவிக்கும்படி வந்தது.

பதிவிரதைகள் கணவனாது பாதம் விளக்கிய நீரைக் கண்கா தீர்த்தமாகவும், அவன் உண்ட மிச்சிலைத் தேவதா பிரசாதமாகவும், அவன் பாத சேவையைப் பரமார்த்த தரிசன

மாகவும், அவன் வாய்ச்சொல்லைக் குருடபதேசமாகவும் கொள் வதே யன்றி, வேறே தீர்த்தம் பிரசாதம் தரிசனம் மந்திர உபதேசம் உண்டென்று மதிப்பதில்லை.

தங்கணவன் மற்றபுருஷர் அவனைக்கண்டு “நாம் பெண் ணூய்ப் பிறந்தால் இந்த மகாபுருஷனைத் தழுவலாமே”* என்று விரும்பத்தக்க பேரழகு உடையவன் ஆனாலும், இளங்காளை போலும் அதிக யெளவன்மூம் உடையவன் ஆனாலும், சரபேதம் ஸமைபேதம் தெரிந்து நரம்போசையும் சூரலோஸசயும் வேறுபடாது நயமாகப் பாரிகின்ற சங்கீத சாமர்த்தியன் ஆனாலும், தன்னோக்கிய பெண்களின் பார்வைகளையெல்லாம் கவர்கின்ற விசாலமாகிய கமலதளம்போன்ற அழகிய பார்வையுடையவன் ஆனாலும், ஆண்சிங்கம்போலும் பெருமிதமான நடையுடையவன் ஆனாலும், மலைபோல அளவில்லாத பெருஞ்செல்லும் உடையவன் ஆனாலும், சமக்கு அவன் சாட்சாது அத்தைமகன் ஆனாலும், தாம் அவற்றுக்கு அம்மான் புத்திரிகள் ஆனாலும், பெண்களுக்குப் பெரும்பாலும் அங்கிய புருஷர்மேல் மனம் சௌலும் என்பதனால், சபலகித்தம் கொண்டு கற்பு அழியாது அதனை உறுதிப்படுத்தி எல்லாம்பூக்கத்தில் நீங்காது விந்கவேண்டும்.

வேசம் ஒதுகின்றவர்களுக்கு ஒரு மழையும், செங்கோல் செலுத்துகின்றவர்களுக்கு ஒரு மழையும், கற்பு உடையவர்களுக்கு ஒரு மழையுமாக அவ்வெலா மாதம் மூம்மாரிபொழுகின்றது.

கிரமங் தப்பிய வேதியர்களுக்கு ஒரு மனையும், கொடுங் கோல் மன்னாக்கு ஒரு மனையும், புருஷனைக் கொலைசெய்யும் பெண்களுக்கு ஒரு மனையுமாக அல்லவோ வருஷம் மூன்று மனை கூறுகின்றது.

முற்காலத்தில கற்பாட்டயவர்களில் சங்கிரமதி காட்டுத் தீயைக் குனிரச செய்தாள். தமயந்தி தன்னை இச்சித்த வன வேடனை எரித்தாள். அநுசூலைய தன் கற்றைபச் சோதிக்கவந்த திரிமூர்த்திகளை குழுந்தைகளாககி ஸ்தந்ய பானம் பண்ணுவ வித்தாள். சாயித்திரி தன் நாயகன் உயிரையமன் கொண்டு போகிற தருணத்தில் அவன்னடனே வாதாடி மீட்டாள். நளாயனி ஆணிமாண்டவியர் சாபத்கால் தனக்கு வைதவியம வாராது பொழுது விடியாதிருக்கப் பிரதிசாபம் இட்டுத் தேவர்கள் வேண்ட விடிய அநுக்கிரவித்தாள். திருவள்ளுவ நாயனார் மனையி கணவன்று பணியிடையில் இருக்ககயில், ஒரு தவசிவர்து பிச்சைகேட்கப் பிச்சையிடக் காலதாமதப பட்டமையால், அவன் கோபம்கொண்டு அவனை எரிக்குமயடி உறுக்கிப்பார்க்க, அவன் அர்சினைவை அறிந்து “கொக்கென்று சினைத்தினையோ கொங்கணவா” என்றான். இப்படியெல்லாம் இருப்பதனால் அல்லவோ கற்புடையவர்களின் மகினமை தேவர்கள் முனிவர்களாலும் அளவிடற்கு அரிதென்று சொல்லப் படுகின்றது.

மரக்கலத்தை ஆதரவாகக்கொண்டு கடற்கரை ஏறுகின் றவர்களைப்போல, புருஷன் இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகக்

22

கற்புநிலைமை.

கற்பு உடைய மனைவியக்கொண்டு, பிரமசாரி, வானப்பிரஸ் தன், சங்கியாசி முதலியோரை உபசரித்தல் ஆதியாகிய அறங் களைச் செய்து மோட்சக் கரை ஏறுதற்கு அவனுக்கு அவள் அநுச்சுமாயிருந்து தெய்வ கடாட்சத்தால் எல்ல புத்திரர்களைப் பெற்றுப் புகழ்பெற வாழுவேண்டும்.

கற்புநிலைமை

முற் றி ற் று

